

perpetuum vinculum, & ideo nullum impedimentum superveniens potest ipsum dirimere; & sic quandoque contingit quod matrimonium, & matrimonii impedimentum stant simul; non autem si impedimentum præcedat.

Ad tertium dicendum, quod in matrimonio non tantum est conjunctio corporalis, sed etiam spiritualis: & ideo propinquitatis spiritus ei impedimentum præstat sine hoc quod propinquitatis spiritualis transire debeat in carnalem.

Ad quartum dicendum, quod non est inconveniens quod duo contraria ad invicem contrariantur eidem, sicut magnum, & parvum æquali: & sic disparitas carnis, & spiritualis cognatio matrimonio repugnant: quia in uno est major distantia, & in altero major propinquitatis quam matrimonium requirit; & ideo ex utraque parte matrimonium impeditur.

ARTICULUS II.

Utrum per solum baptismum spiritualis propinquitatis contrahatur.

1. **A**D secundum sic proceditur. Videtur quod per solum baptismum spiritualis propinquitatis contrahatur. Sicut enim se habet cognatio corporalis ad corporalem generationem, ita spiritualis ad spirituales. Sed solum baptismus dicitur spiritualis generatio. Ergo per solum baptismum contrahitur spiritualis cognatio, sicut per solum generationem carnalem cognatio carnalis.

2. Præterea. Sicut in confirmatione imprimatur character, ita in ordine. Sed ex susceptione ordinis non sequitur spiritualis cognatio. Ergo nec ex confirmatione; & sic solum ex baptismo.

3. Præterea. Sacramenta sunt digniora sacramentalibus. Sed ex quibusdam sacramentis spiritualis cognatio non sequitur, sicut patet in extrema unctione. Ergo multo minus ex catechismo, ut quidam dicunt.

4. Præterea. Inter sacramentalia baptismi multa alia præter catechismum numerantur, ut patet supra distinct. vi. Ergo ex catechismo non magis contrahitur spiritualis cognatio quam ex aliis.

5. Præterea. Oratio non est minus efficax ad promovendum in bonum quam instructio, sive catechizatio. Sed ex oratione non contrahitur spiritualis cognatio. Ergo nec ex catechismo.

6. Præterea. Instructio quæ fit baptizatis per prædicationem, non minus valet quam illa quæ fit non-ætam baptizatis. Sed ex prædicatione non contrahitur aliqua spiritualis cognatio. Ergo nec ex catechismo.

7. Sed contra. I. Corinth. iv. 15. *In Christo Jesu per Evangelium ego vos genui.* Sed spiritualis generatio causat spirituales cognationem. Ergo ex prædicatione Evangelii, & instructione fit spiritualis cognatio, & non solum ex baptismo.

8. Præterea. Sicut per baptismum tollitur peccatum originale, ita per poenitentiam actuale. Ergo sicut baptismus causat spirituales cognationem, ita & poenitentia.

9. Præterea. Pater nomen cognationis est. Sed per poenitentiam, & doctrinam, & pastoralem curam, & multa hujusmodi aliquis dicitur alteri spiritualis pater. Ergo ex multis aliis præter baptismum, & confirmationem spiritualis cognatio contrahitur.

(1) Al. erat. (2) Al. motus.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod circa hoc est triplex opinio.

Quidam enim dicunt, quod spiritualis regeneratio sicut per septiformem Spiritus Sancti gratiam datur, ita per septem efficitur, incipiendo à primo pabulo salis sacramenti usque ad confirmationem per Episcopum factam, & per quodlibet horum septem spiritualis cognatio contrahitur. Sed illud non videtur rationabile: quia cognatio carnalis non contrahitur nisi per actum generationis completum; unde etiam affinitas non contrahitur, nisi sit facta conjunctio seminalis, ex qua potest sequi carnalis generatio. Spirituales autem generatio non perficitur nisi per aliquod sacramentum. Et ideo inconveniens est quod spiritualis cognatio contrahatur nisi per aliquod sacramentum.

Et ideo alii dicunt, quod per tria tantum sacramenta spiritualis cognatio contrahitur, scilicet per catechismum, baptismum, & confirmationem. Sed isti propriam vocem videntur ignorare: quia catechismus non est sacramentum, sed sacramentale.

Et ideo alii dicunt, quod tantum per duo sacramenta, scilicet per baptismum, & confirmationem; & hæc opinio est communior. Tamen de catechismo quidam horum dicunt, quod est debile impedimentum quod impedit contrahendum, sed non dirimit matrimonium contractum.

Ad primum ergo dicendum, quod duplex est carnalis nativitas. Prima in utero, in quo adhuc id quod natum est, est adeo debile quod non possit extra exponi sine periculo; & huic nativitati similatur generatio per baptismum, in quo regeneratur aliquis adhuc quasi fovendus intra uterum Ecclesie. Secunda est nativitas ex utero, quando jam id quod natum erat in utero, tantum roboratum (1) est quod potest sine periculo exponi exterioribus, quæ nata sunt corrumpere; & huic similatur confirmatio, per quam homo roboratus exponitur in publicum ad confessionem nominis Christi. Et ideo congrue per utrumque istorum sacramentorum contrahitur spiritualis cognatio.

Ad secundum dicendum, quod per ordinis sacramentum non fit aliqua regeneratio, sed quædam promotio potestatis; & propterea mulier non suscipit ordinem: & sic non potest ex hoc aliquid impedimentum præstare matrimonio: & ideo talis cognatio non computatur.

Ad tertium dicendum, quod in catechismo fit quædam professio futuri baptismi, sicut in sponsalibus fit quædam sponsio futurarum nuptiarum: unde sicut in sponsalibus contrahitur quidam (2) modus propinquitatis, ita & in catechismo, ad minus impediens contrahendum, ut quidam dicunt; non autem in aliis sacramentis.

Ad quartum dicendum, quod talis professio fidei non fit in aliis sacramentalibus baptismi, sicut in catechismo: & ideo non est similis ratio.

Et similiter dicendum ad quintum de oratione, & ad sextum de prædicatione.

Ad septimum dicendum, quod Apostolus eos ad fidem instruxerat per modum catechismi; & sic aliquo modo talis instructio habebat ordinem ad spirituales cognationem.

Ad octavum dicendum, quod per sacramentum poenitentiae non contrahitur, proprie loquendo, spiritua-

alis cognatio: unde filius sacerdotis potest contrahere cum illa quam sacerdos in confessione audit: alius filius sacerdotis non inveniret in tota una parochia mulierem cum qua contraheret. Nec obstat quod per poenitentiam tollitur peccatum actuale: quia hoc non est per modum generationis, sed magis per modum sanationis. Sed tamen per poenitentiam contrahitur quoddam fœdus inter sacerdotem & mulierem confitentem simile cognationi spirituali, ut tantum peccet eam carnaliter cognoscens, ac si esset sua spiritualis filia: & hoc ideo quia maxima familiaritas est inter sacerdotem & confitentem: & ex hoc ista prohibitio est inducta, ut tollatur peccandi occasio.

Ad nonum dicendum, quod pater spiritualis dicitur ad similitudinem patris carnalis. Pater autem corporalis, ut dicit Philosophus in VIII. Ethic. (cap. xi. & xii. vel xiii. & xiv.) tria dat, esse, nutrimentum, & instructionem: & ideo spiritualis pater aliquis alicujus dicitur ratione alicujus horum trium. Tamen ex hoc quod est spiritualis pater, non habet cognationem spirituales, nisi conveniat cum patre quantum ad generationem, per quam est esse. Et sic etiam potest solvi octavum quod præcessit.

ARTICULUS III.

Utrum cognatio spiritualis contrahatur inter suscipientem sacramentum baptismi & levantem de sacro fonte.

1. **A**D tertium sic proceditur. Videtur quod cognatio spiritualis non contrahatur inter suscipientem sacramentum baptismi & levantem de sacro fonte. Quia in generatione carnali contrahitur propinquitatis solum ex parte ejus cujus semine generatur proles, non autem ex parte ejus qui puerum natum suscipit. Ergo nec spiritualis cognatio contrahitur inter eum qui suscipit de sacro fonte, & eum qui suscipitur.

2. Præterea. Ille qui in sacro fonte levatur, *anadocus* à Dionysio dicitur de eccl. Hierarch. cap. ii. part. 2. & ad ejus officium spectat puerum instruere. Sed instructio non est sufficiens causa spiritualis cognationis, ut dictum est. Ergo nulla cognatio contrahitur inter eum & illum qui de sacro fonte levatur.

3. Præterea. Potest contingere quod aliquis leveret aliquem de sacro fonte antequam ipse sit baptizatus. Sed ex hoc non contrahitur aliqua spiritualis cognatio: quia ille qui non est baptizatus, non est capax alicujus spiritualitatis. Ergo levare aliquem de sacro fonte non sufficit ad cognationem spirituales contrahendam.

Sed contra est diffinitio spiritualis cognationis supra inducta, & auctoritates quæ ponuntur in littera.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod spiritualis cognatio non transeat à viro in uxorem. Quia spiritualis unio, & corporalis sunt disparate, & diversorum generum. Ergo mediante carnali conjunctione, quæ est inter virum & uxorem, non transitur ad spirituales cognationem.

2. Præterea. Magis conveniunt in spirituali generatione, quæ est causa spiritualis cognationis, pater, & mater spiritualis, quam vir qui est pater spiritualis, & uxor. Sed pater, & mater spiritualis nullam ex hoc cognationem spirituales contrahunt. Ergo nec uxor contrahit aliquam cognationem spirituales ex hoc quod vir ejus fit pater spiritualis alicujus.

An IV. Sent. Tom. V.

3. Præterea. Potest contingere quod vir est baptizatus, & uxor non est baptizata, sicut quando unus est ab infidelitate conversus sine alterius conjugis conversione. Sed spiritualis cognatio non potest pervenire ad non baptizatum. Ergo non transit semper de viro ad uxorem.

4. Præterea. Vir, & uxor possunt aliquem simul de sacro fonte levare. Si ergo spiritualis cognatio à viro transiret in uxorem, sequeretur quod uterque conjugum esset bis pater, vel mater spiritualis ejusdem; quod est inconveniens.

Sed contra. Bona spiritualia magis multiplicabilia sunt quam corporalia. Sed consanguinitas corporalis viri transit ad uxorem per affinitatem. Ergo multo magis spiritualis cognatio.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod non transeat ad filios carnales patris spiritualis. Quia spirituali cognationi non assignantur gradus. Essent autem gradus, si transiret à patre in filium: quia persona generata mutat gradum, ut supra, dist. xl. quæst. unica art. 2. in corp. dictum est. Ergo non transit ad filios carnales patris spiritualis.

2. Præterea. Pater eodem gradu atinet filio, & frater fratri. Si ergo spiritualis cognatio transit à patre in filium, eadem ratione transibit à fratre in fratrem; quod falsum est.

Sed contra est quod in littera probatur pari auctoritate.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod sicut in generatione carnali aliquis nascitur ex patre, & matre; ita in generatione spirituali aliquis renascitur filius Dei sicut pater, & Ecclesie sicut matris. Sicut autem ille qui sacramentum confert, gerit personam Dei, cujus instrumentum, & minister est; ita illo qui baptizatum suscipit de sacro fonte, aut confirmandum tenet, gerit personam Ecclesie: unde ad utrumque spiritualis cognatio contrahitur.

Ad primum ergo dicendum, quod non tantum pater ex cujus semine generatur proles, habet cognationem carnalem ad natum, sed etiam mater, quæ materiam ministrat, & in cujus utero generatur: & ita etiam anadocus qui baptizandum vice totius Ecclesie offert, & suscipit, & confirmandum tenet, spirituales cognationem contrahit.

Ad secundum dicendum, quod non ratione instructionis debitæ, sed ratione generationis spiritualis, ad quam cooperatur, spirituales cognationem contrahit.

Ad tertium dicendum, quod non baptizatus non potest aliquem levare de sacro fonte, cum non sit membrum Ecclesie, cujus typum gerit in baptismo suscipiens; quamvis possit baptizare, quia est creatura Dei, cujus typum gerit baptizans. Nec tamen aliquam cognationem contrahere spirituales potest: quia est expertus spiritualis vitæ, in quam homo primo per baptismum nascitur.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod aliquis potest alicujus fieri compater dupliciter. Uno modo per actum alterius qui baptizat, vel in ipso baptismo suscipit filium ejus; & sic cognatio spiritualis non transit à viro in uxorem, nisi forte ille sit filius uxoris:

ris: quia tunc uxor directe contrahit cognationem spiritualem, sicut & vir. Alio modo per actum proprium, sicut cum levat filium alterius de sacro fonte; & sic cognatio spiritualis transit ad uxorem quam jam carnaliter cognovit; non autem si nondum sit consummatum matrimonium, quia nondum effecti sunt una caro: & hoc est per modum cuiusdam affinitatis: unde etiam pari ratione videtur transire ad mulierem quæ est carnaliter cognita, quamvis non sit uxor: unde versus:

*Qui mihi, vel cuius mea natum de fonte lavavit,
Hæc mea commater, fieri mea non valet uxor.
Si qua mea natum, non ex me fonte levavit,
Hanc post fata mea, non inde vetabor habere.*

Ad primum ergo dicendum, quod ex hoc quod sunt diversorum generum unio spiritualis, & corporalis, potest concludi quod una non est altera; non autem quod una non possit esse causa alterius: quia eorum quæ sunt in diversis generibus, unum quandoque est causa alterius vel per se, vel per accidens.

Ad secundum dicendum, quod pater spiritualis, & mater spiritualis eidem non conjunguntur in generatione spirituali nisi per accidens, quia unus ad hoc per se sufficeret: unde non oportet quod ex hoc aliqua cognatio spiritualis inter eos nascatur, quin possit esse inter eos matrimonium: unde versus:

*Unus semper erit compatrum spiritualis,
Alter carnalis: nec fallit regula talis.*

Sed per matrimonium fiunt vir & uxor una caro, per se loquendo: & ideo non est simile.

Ad tertium dico, quod si uxor non sit baptizata, non perveniet ad eam spiritualis cognatio propter hoc quod non est capax, non ex hoc quod non possit per matrimonium traduci spiritualis cognatio à viro in uxorem.

Ad quartum dicendum, quod ex quo inter patrem spiritualem & matrem non contrahitur aliqua cognatio, nihil prohibet quin vir & uxor simul aliquem de sacro fonte levarent: nec est inconveniens quod uxor ex diversis causis efficiatur bis mater spiritualis ejusdem; sicut & potest esse quod est affinis, & consanguinea ejusdem per carnalem propinquitatem.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod filius est aliquid patris, & non è converso, ut dicitur in VIII. Ethic. & ideo spiritualis cognatio transit à patre in filium, sed non è converso: & sic patet quod sunt tres spirituales cognationes. Una quæ dicitur spiritualis paternitas, quæ est inter patrem spiritualem & filium spiritualem. Alia quæ dicitur compaternitas, quæ est inter patrem spiritualem & carnalem ejusdem. Tertia autem dicitur spiritualis fraternitas, quæ est inter filium spiritualem & filios carnales ejusdem patris. Et quælibet harum impedit contrahendum matrimonium, & dirimit contractum.

Ad primum ergo dicendum, quod persona addita per carnis propagationem, facit gradum respectu filii personæ quæ eodem genere atinet, non autem respectu ejus quæ atinet in alio genere; sicut filius atinet in eodem gradu uxori patris in quo & pater, quamvis alio genere atinentiæ. Spiritualis autem cognatio est alterius generis quam carnalis; & ideo non in eodem gradu atinet filius spiritualis filio naturali patris sui spiritualis in quo atinet ei pater ejus, quo mediante cognatio spiritualis transit: & ita non oportet quod spiritualis cognatio habeat gradum.

Ad secundum dicendum, quod frater non est ali-

quid fratris, sicut filius est aliquid patris; sed uxor est aliquid viri, cum qua effecta est unum corpus: & ideo à fratre in fratrem non transit, sive sit genitus ante, sive post fraternitatem spiritualem.

QUÆSTIO II.

Deinde queritur de cognatione legali, quæ est per adoptionem: & circa hoc queruntur tria.

Primo. De adoptione.
Secundo. Utrum ex adoptione contrahatur aliquod vinculum impediens matrimonium.

Tertio. Inter quas personas contrahatur.

ARTICULUS I.

Utrum convenienter adoptio diffiniatur.

1. Ad primum sic proceditur. Videtur quod inconvenienter adoptio diffiniatur: *Adoptio est extranea personæ in filium, vel nepotem, vel deinceps legitima assumptio.* Filius enim debet esse subditus patri. Sed aliquando ille qui adoptatur, non transit in potestatem patris adoptantis. Ergo non semper per adoptionem aliquis in filium assumitur.

2. Præterea. Parentes debent filiis thesaurizare: II. Corinth. xii. Sed pater adoptans non oportet quod semper adoptato thesaurizet: quia quandoque adoptatus non succedit in bona adoptantis. Ergo adoptio non est assumptio alicujus in filium.

3. Præterea. Adoptio per quam aliquis in filium assumitur, similatur generationi naturali, per quam naturaliter filius producit. Ergo cui competit naturalis generatio filii, competit adoptio. Sed hoc est falsum: quia ille qui non est sui juris, & qui est minor viginti quinque annis, & mulier non possunt adoptare, qui tamen possunt naturaliter filium generare. Ergo adoptio non proprie dicitur assumptio alicujus in filium.

4. Præterea. Assumptio extraneæ personæ in filium videtur esse necessaria ad supplendum defectum naturalium filiorum. Sed ille qui non potest generare, ut spado, vel frigidus, maxime patitur defectum in filiis naturalibus. Ergo ei maxime competit assumere in filium aliquem. Sed non competit adoptare ei. Ergo adoptio non est assumptio alicujus in filium.

5. Præterea. In spirituali cognatione, ubi aliquis in filium assumitur sine carnis propagatione, potest indifferenter major ætate effici pater minoris, & è converso: quia juvenis potest senem baptizare, & è converso. Si ergo per adoptionem aliquis assumitur in filium sine carnis propagatione, similiter posset indifferenter senior juniorem, vel junior seniorem adoptare; quod non est verum: & sic idem quod prius.

6. Præterea. Adoptatus non differt secundum aliquem gradum ab adoptante. Ergo quilibet adoptatus adoptatur in filium; & sic inconvenienter dicitur, quod adoptatur in nepotem.

7. Præterea. Adoptatio ex dilectione procedit: unde & Deus dicitur nos per charitatem in filios adoptasse. Sed charitas major est habenda ad proximum quam ad extraneos. Ergo non debet esse adoptatio extraneæ personæ, sed magis personæ propinquæ.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod ars imitatur naturam, & supplet defectum naturæ in illis in quibus natura de-

deficit: unde sicut per naturalem generationem aliquis filium producit, ita per jus positivum, quod est ars æqui & boni, potest aliquis sibi assumere aliquem in filium ad similitudinem filii naturalis, & ad supplendum filiorum prædictorum defectum, propter quod præcipue adoptatio est introducta. Et quia assumptio importat terminum à quo, propter quod assumptio non est assumptum, ut in III. Lib. dist. v. quæst. 1. art. 1. quæstione. 3. in corp. dictum est, oportet quod ille qui assumitur in filium, sit persona extranea. Sicut ergo naturalis generatio habet terminum ad quem, scilicet formam quæ est finis generationis, & terminum à quo, scilicet formam contrariam; ita generatio legalis habet terminum ad quem filium, vel nepotem: terminum à quo, personam extraneam. Et sic patet quod prædicta assignatio comprehendit genus adoptionis, quia dicitur *legitima assumptio*; & terminum à quo, quia dicitur *extranea persona*; & terminum ad quem, quia dicitur *in filium, vel nepotem*.

Ad primum ergo dicendum, quod filiaro adoptionis est quedam imitatio filiationis naturalis; & ideo duplex est adoptionis species. Una quæ perfecte imitatur naturalem filiationem, & hæc vocatur *adrogatio*, per quam reducitur adoptatus in potestatem adoptantis; & sic adoptatus succedit patri adoptanti ex intestato, nec potest eum pater sine culpa private quartæ parte hereditatis. Sic autem adoptari non potest nisi ille qui sui juris est, qui scilicet postquam adoptatur, non habet potestatem, aut si habet, est emancipatus: & hæc adoptatio non fit nisi auctoritate Principis. Alia est adoptatio quæ imitatur naturalem filiationem imperfecte, quæ vocatur *simplex adoptio*, per quam adoptatus non transit in potestatem adoptantis: unde magis est dispositio quedam ad perfectam adoptionem quam adoptio perfecta: & secundum hanc potest adoptari etiam ille qui non est sui juris; & sine auctoritate Principis ex auctoritate magistratus: & sic adoptatus non succedit in bonis adoptantis, nec tenetur ei adoptans aliquid de bonis suis in testamento dimittere, nisi velit.

Et per hoc patet solutio ad secundum.

Ad tertium dicendum, quod generatio naturalis ordinatur ad speciem consequendam; & ideo competit omnibus posse naturaliter generare, in quibus natura speciei non est impedita: sed adoptio ordinatur ad hereditatis successionem; & ideo illis solis competit qui habent potestatem disponendi de hereditate sua: unde ille qui non est sui juris, vel qui est minor viginti quinque annis, aut mulier non potest adoptare aliquem, nisi ex speciali concessione Principis.

Ad quartum dicendum, quod per eum qui habet impedimentum perpetuum ad generandum, non potest hereditas transire in posterum: unde ex hoc ipso jam debetur illis qui ei succedere debent jure propinquitatis: & ideo ei non competit adoptare, sicut nec naturaliter generare. Et præterea major est dolor de filiis amissis quam de filiis (1) qui numquam habiti sunt: & ideo habentes impedimentum generationis non indigent solatio contra carentiam filiorum, sicut illi qui habuerunt, & amiserunt; vel etiam qui habere potuerunt, sed aliquo (2) impedimento accidentali carent.

Ad quintum dicendum, quod spiritualis cognatio contrahitur per sacramentum quo fideles renascuntur

(1) Al. qui numquam habentes &c. *intermediis omissis.* (2) Al. impedimento alicujus. Nicolai: sed ob aliquod impedimentum accidentale.

in Christo, in quo non differt masculus à femina, servus, & liber, juvenis, & senex: & ideo indifferenter quilibet potest effici pater spiritualis alterius. Sed adoptio fit per hereditatis successionem, & quamdam subjectionem adoptati ad adoptantem. Non est autem conveniens quod antiquior juveni in cura rei familiaris subdatur: & ideo minor non potest adoptare seniorem; sed oportet secundum leges quod adoptatus sit tantum adoptante junior, quod possit ejus naturalis esse filius.

Ad sextum dicendum, quod sicut contingit amitti filios, ita & nepotes: & ideo cum adoptatio sit induta ad solatium filiorum amissorum, sicut potest aliquis per adoptionem subrogari in locum filii, ita in locum nepotis, & sic deinceps.

Ad septimum dicendum, quod propinquus jure propinquitatis debet succedere; & ideo non competit ei quod per adoptionem ad successionem deducatur: & si aliquis propinquus cui non competat successio hereditatis adoptetur, non adoptatur in quantum est propinquus; sed in quantum est extraneus à jure successionis in bonis adoptantis.

ARTICULUS II.

Utrum ex adoptione contrahatur aliquod vinculum impediens matrimonium.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod ex adoptione non contrahatur aliquod vinculum impediens matrimonium. Quia cura spiritualis est dignior quam cura corporalis. Sed ex hoc quod aliquis curæ alicujus subicitur spiritualiter, non contrahitur aliquod propinquitatis vinculum; alias omnes qui habitant in parochia, essent propinqui sacra dotis, & cum filio ejus non possent contrahere. Ergo nec adoptio, quæ trahit adoptatum in curas adoptantis, hoc facere potest.

2. Præterea. Ex hoc quod aliquis alicui fit beneficus, non contrahitur propinquitatis vinculum. Sed nihil aliud est adoptio quam collatio cuiusdam beneficii. Ergo ex adoptione non fit aliquod vinculum propinquitatis.

3. Præterea. Pater naturalis principaliter filio providet in tribus, ut Philosophus dicit, III. Ethic. cap. xi. quia scilicet ab ipso habet esse, nutrimentum, & disciplinam: hereditatis autem successio est posterius ad ista. Sed per hoc quod aliquis alicui providet in nutrimento, & disciplina, non contrahitur aliquod propinquitatis vinculum; alias nutrices, & pedagogi, & magistri essent propinqui, quod falsum est. Ergo nec per adoptionem, per quam aliquis succedit in hereditatem alterius, contrahitur aliqua propinquitatis.

4. Præterea. Sacramenta Ecclesiæ non subdantur humanis legibus. Sed matrimonium est sacramentum Ecclesiæ. Cum ergo adoptio sit induta per legem humanam, videtur quod non possit impediri matrimonium per aliquod vinculum ex adoptione contractum.

Sed contra. Cognatio matrimonium impedit. Sed ex adoptione quedam cognatio causatur, scilicet legalis, ut patet per ejus diffinitionem: est enim cognatio legalis quedam proximitas propinquitatis ex adoptione. Ergo adoptio causat vinculum, per quod matrimonium impeditur.

Præterea. (1) Al. impedimento alicujus. Nicolai: sed ob aliquod impedimentum accidentale.